

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Prima încercare de reîntregire a Bisericii strămoșești din Transilvania

Biserica Ortodoxă din Transilvania s-a manifestat ferm față de actul „unirii” de la 1700. De fapt, reacțiunea credincioșilor acestei Biserici a început să se manifesteze încă din prima zi de la încheierea acelui act. Rămăși statornici în credința strămoșească și în alipirea față de Biserica Ortodoxă, ei nu voiau cu nici un chip să treacă la „legea împăratului”. Acest lucru îl dovedesc cu prisosință mișcările populare violente și tulburările religioase, care au zguduit Ardealul întreg, punând în evidență deplină faptul că românii ardeleni au rămas încadrați organic în „legea strămoșească”.

De aceea, Maria Tereza se văzu silită să implicească măcar parțial dorința românilor ardeleni, trimițându-le episcop pe Dionisie Novacovici (1761—1768). În timpul păstoririi acestuia, Biserica Ortodoxă începu să se refacă, având și conducere proprie.

Dar aceasta nu plăcea celor de la Viena. Din această pricină, Maria Tereza — temându-se că nu cumva prezența unui episcop permanent al românilor ortodocși ardeleni să împiedice progresul „sf. uniri” — încredință (prin decretul aulic din sept. 1768) conducerea Bisericii Ortodoxe din Ardeal unui simplu administrator provizoriu în persoana episcopului din Virșeț, Ioan Georghevici, căruia i-a impus condiția să rămână pe mai departe la scaunul episcopiei sale din Virșeț, urmînd ca Biserica ardeleană s-o cerceteze din cînd în cînd. Cum acesta fu numit — în toamna aceluiași an — administrator al mitropoliei sîrbești, în locul lui a fost numit ca administrator al Bisericii ardeleni, Sofronie Chirilovici, care s-a așezat la Sibiu în anul 1771.

Între anii 1773—1784, Biserica ardeleană se afla numai sub conducerea vicarului Ioan Popovici din Hondol, în timpul păstoririi căruia preoții ardeleni se sfințeau în alte părți.

După ce Iosif II numi episcopi statornici pe seama Bisericii Ortodoxe din Transilvania în persoana lui Ghedeon Nichitici (1783—1789) și Gherasim Adamovici (1789—1796) cu sediul la Sibiu, succesorii lui — reluînd firul tradițiilor de prozelitism romano-catolic — au lăsat (1796) scaunul episcopesc într-o vacanță lungă și păgubitoare. Intrucît progresul realizat de Biserica Ortodoxă în timpul păstoririi lui Nichitici și Adamovici a fost considerat ca periculos pentru „sfînta unire”, în fruntea acestei Biserici fu așezat din nou „vicarul emerit” Ioan Popovici de la Hondol, conducînd afacerile administrative împreună cu notarul consistoriului, Aron Budai.

În aceste condiții se întreprinde și desfășoară prima încercare de reîntregire a Bisericii strămoșești din Transilvania. Prin stăruințele lui Aron Budai, conjugate cu ale lui Petru Maior și ale vicarului făgărășan Ioan Para, se face în 1798, deci acum 170 de ani, încercarea de a aduce pe toți românii ardeleni sub o singură conducere bisericească. Geneza acestei încercări

este întreită: 1) înțelegerea deplină a faptului că numai „o meteahnă străină” (expresia lui Petru Maior) a izbutit să dezbină pe românii ardeleni; 2) evidențierea zădărniciilor tuturor năzuințelor de a face să înceteze existența Bisericii Ortodoxe din Transilvania; 3) topirea urii confesionale în flacăra sentimentului de solidaritate națională, care îi face pe episcopii ambelor Biserici să pășească — între anii 1790—1792 — împreună pe tărîmul revendicărilor național-politice. De unde rezultă clar că această încercare de reîntregire bisericească a românilor ardeleni este rodul firesc al experiențelor dureroase din trecut și — implicit — al învoătmintelor care au costat alit de scump.

Această încercare se concretizează în cererea adresată curții imperiale din Viena, la 1 februarie 1798, de către vicarul Ioan Popovici și notarul consistorial Aron Budai.

Adunîndu-se protopopii ortodocși la Sibiu, în toamna anului 1797, spre a-și „da seama de adunarea sidoxiei episcopicești”, vicarul Ioan Popovici le înfățișează situația grea a Bisericii lor și a românilor ardeleni în general. Pe aceștia — zice vicarul Ioan Popovici — „neamurile împrejurate cu sfaturi înșelătoare între sine i-au despărțit. Și așa, de străine sfaturi pînă asidzi adăpați fiind, învrăjbiți au rămas (rumânii) la care lucru după prea înalta voie eu cu ochii minții uitîndu-mă și în cumpăna socotinții puindu-le, după cum de la anul 1760 pînă acum le-am aflat, cu adevărat că de aici au venit și vine acest bici pe neamul rumănesc din Ardeal”.

Deși incomplet, acest act (căruia îi urmează cererea mai sus pomenită) cuprinzînd un proiect de „reconciliere a clerului” și care este discutat în cadrul întrunirii protopopilor, este edificator în ce privește spiritul ce animă această încercare în discuție.

După ce iau cunoștință de acest proiect, protopopii autorizează pe vicarul Popovici și pe notarul Aron Budai să continue acțiunea aceasta.

În baza acestei imputerniciri, cei doi bărbați înaintează — la 1 februarie 1798 — o cerere împăratului, în care formulează condițiile reîntregirii Bisericii strămoșești din Transilvania în 4 puncte: 1) Episcopul din Blaj să fie pensionat; 2) Numirile de „uniți” și „neuniți” să fie înlăturate; 3) Întrunirea unui congres la Bălgrad (Alba Iulia) pentru înfăptuirea acestui plan de reîntregire, cu participarea preoților ambelor părți; 4) Legăturile spirituale ale românilor din Țările Române și Transilvania.

Împăratul primește cererea de la Sibiu și o transpune episcopului romano-catolic din Transilvania spre a-i da informațiuni mai detaliate. Cu toate acestea, din faptul că pînă la 1805 nu s-a făcut nimic în această privință, precum și din acela că la anul 1809 împăratul Francisc a dat românilor ortodocși dreptul de a-și alege

(Continuare în pag. 3)

Sfinții Trei Ierarhi

Pentru noi creștinii, Sfinții sînt un adevărat izvor de lumină, în apropierea cărora este bine și plăcut să ne aflăm. Astfel de oameni sînt o prezență binefăcătoare, un imbold spre desăvîșire, o călăuză sigură pe multiplele cărări ale vieții.

Dintre aceștia Biserica noastră prăznuiește la 30 ianuarie pe cei trei mari ierarhi și dascăli: pe Vasile cel Mare, pe Grigorie de Dumnezeu Cuvîntătorul și pe Ioan Gură de Aur.

Pe fiecare din ei Biserica i-a sărbătorit în cursul lunii ianuarie: pe Sf. Vasile la 1 ianuarie; pe Sf. Grigorie la 25 ianuarie, iar pe Sf. Ioan la 27 ianuarie. Poate ni se pare ciudat de ce îi prăznuim din nou în ziua de 30 ianuarie, pe toți trei la un loc. Explicația o găsim dacă întoarcem filele istoriei bisericești cu nouă secole în urmă adică la anul 1081, cînd între creștinii din Constantinopol s-a născut un fel de dispută privind înțietatea fiecăruia din ei. Fiecare sînt avea admiratorii săi și lumea creștină din părțile acelea s-a împărțit în trei cete, care discuteau cu aprindere, fiecare căutînd să obțină recunoașterea de mai mare a celui sînt, ale cărui scrieri îi plăceau mai mult. Această împărțire a creștinilor și această dispută aprinsă era supărătoare și nepotrivită pentru Biserica. Atunci patriarhul de pe acea vreme, Ioan Evhailul, pentru împăcarea celor trei cete, a introdus această sărbătoare a Sfinților Trei Ierarhi, care arată în chip practic că toți acești trei sfinți trebuie cinstiți deopotrivă. Astfel disputa a încetat.

În adevăr, mare este asemănarea între acești trei mari luceferi ai creștinătății, care au trăit cam în aceeași vreme, ca trei ramuri pe aceeași tulpină și mici și neînsemnate au fost deosebirile dintre ei, din care pricină cu greu se putea spune că unul poate fi socotit mai mare ca ceilalți. Toți trei au trăit în a doua jumătate a veacului IV, veac care, mai ales datorită strălucirii lor, a fost numit veacul de aur al literaturii creștine, dar totuși veac de adînci frămîntări, prin care se încheia o importantă perioadă în istoria Bisericii noastre și a omenirii în general și începea o nouă perioadă. Cauze profunde de ordin economic și social aduceau la suprafață noi orînduiri de viață și noi perspective de viitor.

Sînt trei cu numele și cu ființa, dar unul cu duhul, cu credința și cu dragostea. S-au născut din părinți diferiți și în locuri diferite — unul în Cezareea, altul în Nazianz, iar al treilea în Antiohia —, dar toți sînt fiii aceluiași Părinte, Tatăl cel Cereșc. Au studiat la școli diferite — doi în Cezareea și Atena, al treilea în Antiohia —, dar cu toții, ca studenți, au cunoscut numai două căi: școala și biserica. Ca teologi au ajuns pildă de studenți creștini, pildă peste veacuri. Toți trei au fost înții la învățătură: Vasile era socotit profesor de cînd era student: Grigorie a fost rugat să rămînă la Atena, în locul dascălului său; iar despre Ioan, Libaniu, celebrul rector, întrebînd fiind pe cine socotește vrednic să-i urmeze la catedră, a răspuns: „Pe Ioan”. Toți trei, în diferite centre de cultură ale imperiului roman, la Atena, în Cezareea Capadochiei sau în Antiohia, ierarhii noștri sînt, ca studenți, pildă de silință la învățătură, pildă de viață creștină, pildă de prețuire a culturii și științei.

Acești mari ierarhi ai Bisericii ne învață, deci, să iubim știința și să luptăm împotriva ignoranței, a obscurantismului și a tuturor acelor care, în numele lui Hristos, cultivă obscurantismul, întunericul gîndirii. Toți trei, după termi-

(Continuare în pag. 2)

Sfinții Trei Ierarhi

(Urmare din pag. 1)

narea studiilor, s-au retras un anumit timp pentru a sta de vorbă cu florile cimpului, cu păsările cerului, cu izvoarele munților — Vasile și Grigorie în munții Pontului, iar Ioan în munții Antiohiei, ca să-l înțeleagă mai bine pe Dumnezeu, și înțelegându-l mai bine, să-l iubească și mai mult. Și dragostea de Dumnezeu i-a împins la dragostea de om. Nu că pînă acum n-ar fi iubit pe om, ci că de acum iubesc și mai mult pe om, îl iubesc așa de mult, că-și dau și viața pentru om, așa cum le-a poruncit Hristos — Stăpînul lor.

Și pentru a-și împlini menirea, Dumnezeu îi urcă pe cele mai înalte scaune episcopale ale lumii. Pe Vasile, pe scaunul episcopal al Cezareei Capadochiei, iar pe Grigorie și pe Ioan pe scaunul episcopal din capitala lumii de atunci, pe scaunul de la Bizanț. Li urcă pe aceste scaune, ca de la înălțimea lor să răspîndească lumina cunoștinței lor pînă departe, pînă peste veacuri, pînă la noi, ca să ne fie pildă și ca păstori. Ca ierarhi, au avut tot două căi: Biserica și viața. S-au uitat bine la tot ce se petrecea în jurul lor în Biserică și în viață, și au dat răspuns întrebărilor puse de Biserică și de viață.

Sf. Vasile este primul dintre „cei trei mari dascăli ai lumii creștine și ierarhi”. El a fost un mare păstor al Bisericii, atît ca preot cît și ca ierarh. El a adîncit problema cunoașterii lui Dumnezeu, a Sf. Treimi, a Sf. Duh și a Sf. Taine. Sf. Vasile a pus baza clădirii pe care cei doi mari sfinți Părinți și-au înălțat construcțiile lor mărețe de teologie trinitară. Sf. Vasile a fost mare prin scrierile sale ascetice și moralizatoare, a căror cunună le-o dă regulile sale monahale. El a fost mare și prin omiliile, predicile și scrisorile sale, a fost mare și cu profundă pricepere pentru frumusețile cultului divin orînduite în Sfînta Liturghie care-i poartă numele.

Sf. Grigorie a fost poetul lui Dumnezeu, omul sentimentului și gîndirii profunde închinat lui Dumnezeu. El este unul din cei mari teologi ai secolului IV. Prin scrierile sale a elaborat și formulat învățătura ortodoxă clasică despre Dumnezeu și Sf. Treime. El este teologul consacrat al Sf. Treimi în răsărit. De aceea sinoadele ecumenice III și IV l-au proclamat și „Teologul”.

Sf. Ioan Gură de Aur a fost predicatorul prin excelență al Bisericii Ortodoxe și este și astăzi modelul ideal al vorbitorului bisericesc. Cuvîntările sale, pline de sufletul evlaviei și de o deosebită înălțime de cugetare morală, sînt mereu actuale. El a sintetizat în chip fericit pe conducătorul de suflete, luminat, cumpănit, atent, calm, cu vorbitorul îndemînat care face din cuvînt arma de executare a programului său pastoral.

Unitatea care exista între cei trei Sf. Ierarhi era deci evidentă. Pe drept cuvînt s-a zis că Sf. Vasile este „brațul care conduce”, Sf. Grigorie este „capul care cugetă” iar Sf. Ioan „gura care grăiește”.

Viața, lumea din jurul lor striga după dreptate. Și la acest strigăt au răspuns Vasile, Grigorie și Ioan. Ei au văzut suferințele, mizeriile, nenorocirile poporului. Ei au sărit cu cuvîntul și cu fapta în ajutorul poporului sărman. Pentru alinarea suferințelor credincioșilor au înființat instituții de asistență socială. Sf. Trei Ierarhi profesează și practică o caldă dragoste de om, cu accente necunoscute pînă atunci. Dragostea lor pentru om pleacă din dragostea lui Hristos. E o dragoste cu rădăcinile adînc înfipte în Evanghelie. E o dragoste fără reticențe, fără rezerve și fără limite. Această dragoste este actuală și astăzi ca și totdeauna. Cu multă căldură elogiază Sf. Trei Ierarhi, munca și pe muncitori, arătînd că în această lume nu vor putea să progreseze decît cei care muncesc cu adevărat. Cei ce muncesc — zic ei — sînt adevărații filozofi căci ei nu caută decît ceea ce este necesar vieții. Așa au răspuns Sf. Trei Ierarhi la strigătul lumii după dreptate, după un trai mai bun, mai omenesc.

Dar lumea, viața, mai avea o dorință: dorința după pace. Sf. Trei Ierarhi răspund și acestei dorințe. Ei prețuiesc pacea și luptă pentru izbînda sa. „Scumpă pace — exclamă Sf. Grigorie — cît este de dulce numele tău! Iubită pace, pe care o dau poporului meu și pe care poporul o dă mie! Tu, pace, ești esența proprie a Dumnezeirii... pace înfloritoare, bun neprețuit pe care toată lumea îl laudă”. Sf. Ioan Gură de Aur rostește: „Noi peste tot locul cerem pace, pentru că nimic nu este egal ei, pentru că

Întîmpinarea Domnului

Sf. Evanghelie (Luca 2, 22—40) ne spune că Fecioara Maria, Maica Domnului, a venit la 40 de zile după naștere cu pruncul Iisus la templul din Ierusalim, ca să îndeplinească rînduiele Legii vechi și să aducă jertfă de mulțumire. Tot acolo a venit atunci și un bătrîn, dreptul Simion, căruia „i se prevestise de la Duhul Sfînt, să nu vadă moartea, pînă nu va vedea pe Hristosul Domnului” (Luca 2, 26). Îndemnat de Duhul Sfînt, el a venit la biserică să întîmpine pe Mîntuitorul, plin de recunoștință, că ochii lui văzură mîntuirea pe care Dumnezeu a gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor și lumina spre luminarea neamurilor (Luca 2, 30—32).

În același timp venise la templu și proorocea Ana, o bătrînă evlavioasă, care „nu se depărta de biserică, slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea cu post și rugăciuni” (Luca 2, 37). Și ea a preamărit pe Dumnezeu, bucurîndu-se că s-a învredincit a vedea pe Mîntuitorul lumii.

Întîmpinarea Domnului a fost un fapt petrecut în împrejurările arătate de Sf. Evanghelie. Dar ea poate avea și un înțeles duhovnicesc. Fiindcă facem parte din Biserica lui Hristos și noi putem întîmpina pe Domnul nu numai odată în viață, ca bătrînul Simeon, ci în nenumărate împrejurări. Condiția întîlnirii noastre duhovnicești cu Domnul este curățenia sufletească, ca și a dreptului Simeon. Mîntuitorul iubește și cheamă la Sine pe toți oamenii. El n-a îndepărtat pe nimeni, fiindcă a venit să mîntuiască pe toți cei ce răspund chemării Sale.

În Sf. Scriptură citim că Dumnezeu este iubire, lumină și adevărul veșnic. El este Domnul păcii, al dreptății și al iertării.

Credincioșii îl pot întîmpina deci atunci cînd și-au împodobit mîntea, simțirea și conștiința cu aceste flori duhovnicești. Cînd vom îndepărta din viața noastră patimile sufletești și trupești, cînd vom sădi în inimă credința, nădejdea și dragostea, pacea, dreptatea și adevărul, atunci nu ne va fi greu să întîmpinăm pe Domnul. Îl vom întîmpina în rugăciunile noastre, în slujbele Sf. Biserici, în Sf. Taine și chiar în orice faptă bună pe care o facem spre fericirea aproapelui.

Întîmpinarea Domnului nu este deci numai o simplă prăznuire comemorativă. Ea este mărturia unei nestinse dorințe a creștinului de a întîmpina pe Cel ce este izvorul vieții, al adevărului și al nemuririi. În Biserica lui Hristos se realizează permanent și în modul cel mai fericit posibilitatea acestor întîlniri. De la Biserică primim botezul, care ne dă dreptul la dobîndirea harului și a împărăției cerurilor. Aici ne îmbrăcăm în Hristos și primim arvuna vieții veșnice. Prin rînduiala bisericească sîntem binecuvîntați la 40 de zile după venirea noastră în lume. Apoi Biserica primește mărturisirea greșalelor noastre, iar Mîntuitorul, iertîndu-ne, ne întîmpină în taina Sf. Împărtășiri. El ne binecuvîntează prin Biserică, cînd întemeiem o familie nouă prin că-

pacea este mama tuturor bunătăților. Atît de mare bun este pacea încît făcătorii de pace sînt numiți fii ai lui Dumnezeu”. De aceea astăzi, mai mult ca oricînd Sf. Trei Ierarhi ne poruncesc să luptăm pentru pace.

În puține cuvinte am înfățișat o picătură din oceanul vieții și gîndirii Sf. Trei Ierarhi. Au strălucit cu 1600 ani în urmă. Sfîntul Vasile pleacă la Stăpînul său cel iubit în ziua de 1 a anului 379; Sf. Grigorie în anul 390; iar Sf. Ioan care încheie treimea la anul 407, în ziua înălțării Sf. Cruci. Da, au strălucit cu multe sute de ani în urmă dar viața și învățătura lor sînt tot atît de luminoase ca și atunci cînd au trăit și au învățat. De aceea, Biserica îi numește dascăli ai lumii și stîlpi ai Bisericii. Ei sînt stîlpii credinței noastre, ei sînt dascălii noștri, povătuitorii, păstori noștri.

Să ne străduim, dar, să împlinim în viața noastră învățăturile pe care ei ni le-au dat. Să prețuim știința care ne luminează sufletele și ne deschide drumuri noi în viață, ca să scăpăm de întuneric. Să lucrăm, ca și ei, fiecare după puterea noastră la alinarea suferințelor celor din jurul nostru și la bunăstarea semenilor noștri. Să ne străduim să aducem pacea între noi și în lume, acest bun atît de scump inimii Sf. Trei Ierarhi. Să făptuim toate acestea, ca astfel să putem să mărim pe Hristos Domnul, spre binele și mîntuirea noastră.

Diacon G. Voicu

sătorie. Mîntuitorul ne cheamă și ne așteaptă mereu, atît în zilele de bucurie cît și în cele de suferință. El vrea totdeauna să ne călăuzească pașii în orice vîrstă a vieții noastre și tot El ne va judeca cînd vom pleca din lumea aceasta.

Întîmpinarea Domnului a avut loc în templul din Ierusalim. Dar acest templu a fost numai o umbră și o preînchipuire a Bisericii lui Hristos. Iisus Hristos — lumina lumii — a întemeiat, prin jertfa Sa, Biserica, care — ca și Intemeietorul ei — „este sfîntă și fără prihană” (Efes. 5, 27). Ea deține adevărul dumnezeiesc și în sînul ei credincioșii întîmpină pe Domnul, trăind bucurii duhovnicești nepieritoare. Bucuria dreptului Simeon și a proorocei Ana o re trăiesc cu mai multă intensitate credincioșii creștini, care întîmpină pe Domnul cu dragoste și cu nădejdea că viața lor se va împărtași de lumina lui Hristos, care îi va călăuzi pe calea adevărului. Asemenea dreptului Simeon trebuie să ne rugăm și să nădăjduim că Mîntuitorul nu ne va lăsa „să vedem moartea” pînă nu-l vom întîmpina cu „roade vrednice de pocăință” (Luca 3, 8) și pînă nu vom obține iertarea și binecuvîntarea Sa. Biserica mijlocește aceste aspirații sufletești și cine rămîne permanent în învățătura și rînduiala ei, acela are posibilitatea să trăiască mereu cu Hristos. E o prăznuire neîncetată pe plan duhovnicesc a Întîmpinării Domnului.

Prezența lui Hristos în viața noastră crează o atmosferă de dragoste și de pace între oameni. De aceea, să ne străduim a-l întîmpina mereu cu viața noastră cinstită și curată, spre tot mai binele nostru și pacea lumii întregi.

Pr. M. Colotelo

Din învățăturile lui Evagrie Monahul

În culegerea din învățăturile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, adică în Filocalie, sînt cuprinse și învățăturile ortodoxe ale lui Evagrie Monahul. Aceste învățături au circulat în Biserică sub numele altor bărbați cu autoritate, în special sub numele sfîntului Nil Pustnicul. În cele ce urmează, vom prezenta unele din învățăturile lui Evagrie, cuprinse în Filocalie, și anume pe cele care se potrivesc pentru viața creștinilor în general, deci și pentru cei care trăiesc în mijlocul lumii, avînd felurite îndeletniciri, dar năzuiesc la o viață cît mai după voia lui Dumnezeu.

Între cele dintîi învățături ale lui Evagrie, întîlnim și unele ca acestea: „Nu te lăsa în vorbire deșartă, nici în oricare altă năpastă, ca minia, întristarea, nebunia după lucruri înșelătoare”.

În aceeași ordine de idei, citim mai departe: „Trebuie să ai ca prieteni pe cei ce pot fi de folos și de ajutor vieții tale virtuose. Fugi de întîlnirile cu bărbații răi și războinici și cu nici-unul să nu locuiești împreună: ba și de sfaturile lor cele de nimic să te lăpezi. Căci nu locuiesc lîngă Dumnezeu și nici statornicie nu au. Prietenii tăi să fie bărbații pașnici, frații duhovnicești și părinții sfinți, căci pe aceștia și Domnul îi numește așa, zicînd: „Mama mea și frații mei și părinții mei aceștia sînt, care fac voia Tatălui cel din ceruri” (Matei 12, 50; Luca 8, 21).

Însemnătate deosebită are, în învățăturile lui Evagrie, îndemnul la muncă, munca fiind privită ca un ajutor spre mîntuirea sufletului. Iată ce se spune referitor la aceasta: „Poartă grijă de lucrul mîinilor, și aceasta dacă este cu putință zi și noapte, ca să nu îngreuezi pe nimeni, dar mai ales să ai de unde da și altora, precum îndeamnă Apostolul Pavel (I Tes. 2, 9; II Tes. 2, 8; Ef. 4, 28). Cu deosebire însă ca să te lupți și prin aceasta împotriva duhului trîndăviei și să risipești și toate celelalte pofte ale vrăjmașului. Căci în vremea nelucrării năvălește asupra ta lenea cu toate patimile ei, cum zice și Scriptura că, „Întru pofte se află tot omul neș” (Prov. 13, 4).

Tot la el găsim și îndemnul la post, ca și cîteva cuvinte despre folosul postului. „Postul — zice — să-ți fie cu toată puterea, ca înaintea Domnului. El curățește păcatele și fărădelegile tale; face sufletul cuviincios, sfințește cugetarea, alungă răul și apropie de Dumnezeu”. Postul, însă, trebuie făcut totdeauna cu dreaptă socotință și cu măsură, după putere.

Nu lipsește, din cuvintele lui Evagrie, nici îndemnul la rugăciune, care este cuprins în următoarele cuvinte: „Dacă ești slăbit cu sufletul, roagă-te” (Iac. 5, 13), precum este scris; roagă-

(Continuare în pag. 4)

Bilanț rodnic

După cum orice gospodărie calculată, fie cit de mică, după o anumită perioadă de muncă aruncă o privire înapoi, cîntărind sau chibzuind asupra rezultatelor obținute pentru o mai rodnică activitate de viitor, la fel și pe plan mare, la nivelul țării, conducerea Patriei noastre, ca și în alți ani, ne face cunoscute rezultatele obținute în anul care s-a scurs de către imensa gospodărie a țării. Aceste rezultate sînt cuprinse în „Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a Republicii Socialiste România pe anul 1967”.

Zăbovînd puțin asupra acestui „Comunicat”, ne dăm repede seama că el constituie un rodnic bilanț al multiplelor activități economice desfășurate de Patria noastră în anul 1967.

Desprindem astfel că „în cursul anului 1967 — cel de-al doilea an al cincinalului — s-au obținut noi și importante succese în dezvoltarea economiei naționale”. În toate domeniile de activitate eficiența economică a crescut, obținîndu-se, în felul acesta, noi realizări în ridicarea nivelului de trai al populației.

În industrie planul producției globale pe anul 1967 a fost îndeplinit în proporție de 102,7%. Față de anul 1966, producția globală industrială a crescut cu 13,5%. În felul acesta, producția industrială a anului 1967 echivalează cu producția realizată în decursul celor cinci ani ai primului nostru plan cincinal (1951—1955), ceea ce înseamnă, după cum vedem, un mare pas înainte.

Sarcinile de plan pentru anul 1967 au fost realizate și depășite la marea majoritate a produselor industriale, din care cele mai importante sînt: oțel (101%), fontă (101%), laminate (102%), cărbune (102%), energie electrică (102%), mașini unelte (107%) etc. Ba mai mult, în industria ușoară de pildă producția realizată în 1967 a atins aproape nivelul producției globale prevăzută în planul cincinal pentru anul 1968.

În urma importantelor sume investite în industrie, în 1967 au intrat în funcțiune circa 200 noi capacități și obiective industriale, printre care menționăm: Fabrica de motoare electrice Pitești, fabricile de mobilă de la Vaslui și Constanța, fabrica de confecții „Oltenia” din Craiova, fabrica de porțelan din Cluj ș. a.

Insemnate rezultate s-au obținut și în agricultură, producția globală agricolă în anul 1967 fiind mai mare decît cea din 1966. Astfel, producția totală de cereale obținută în 1967 a depășit 13,5 milioane tone, din care 5,9 mil. tone grâu și secară, peste 6,8 mil. tone porumb, 715 mii tone floarea soarelui, 3100 mii tone cartofi, 2000 mii tone legume etc.

Agricultura a fost dotată în anul 1967 cu aproape 8300 tractoare fizice, 4000 semănători mecanice, peste 4900 combine pentru păioase etc. Față de anul 1966, în 1967 s-au investit din fondurile statului cu 13,8% mai mult, aceste investiții însumînd 6 miliarde lei.

Tot în anul care s-a scurs s-au extins lucrările de hidroameliorații și irigații, plantîndu-se, totodată, pe terenuri improprie agriculturii circa 18 mii ha viță de vie, aproximativ 17 mii ha cu pomi fructiferi etc.

Sectorul animalier a crescut și el, după cum rezultă din datele recensămîntului animalelor din 3 ianuarie 1968, potrivit căruia avem 5331,1 mii capete bovine, 5739,3 mii capete porcine, 14.369,1 mii capete ovine etc.

Transportul de mărfuri și călători a sporit și el în proporții însemnate în anul 1967, volumul mărfurilor expediate în anii 1966 și 1967 depășind prevederile planului cincinal pentru această perioadă cu 4,1%.

În transportul feroviar planul a fost realizat în proporție de 100,8% la mărfuri și de 103,8%

la călători, căile ferate fiind inzestrate cu 75 locomotive Diesel-electrice de 2100 CP, 6 locomotive electrice de 6950 CP etc.

Importante realizări s-au obținut și la transportul auto, fluvial, maritim și cel aerian.

În sectorul investiții-construcții, volumul investițiilor economice și social-culturale realizat din fondurile centralizate ale statului în anul 1967 însumează 52,2 miliarde lei.

În anul 1967 au continuat astfel în ritm susținut lucrările pe marile șantiere ale Patriei, unde se construiesc importante obiective ale actualului cincinal, cum sînt: Sistemul hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier, Hidrocentrala de pe Lotru, Combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” de la Galați, Combinatul chimic de la Rm. Vilcea, Fabrica de autoturisme Pitești ș. a.

Pentru construcția de locuințe s-au investit din fondurile statului 3,3 miliarde lei, cu 1,7% mai mult decît în 1966.

La capitolul circulația mărfurilor, volumul vânzărilor prin comerțul socialist a fost, în 1967, de 81,4 miliarde lei, planul fiind îndeplinit în proporție de 100,4%. Față de anul precedent, volumul total al vânzărilor a crescut cu 9,8%, cunoscînd o mare creștere atît vânzarea mărfurilor alimentare, cît și cele nealimentare.

A fost îndeplinit și depășit de asemenea volumul comerțului exterior planificat pe anul 1967, înregistrîndu-se o creștere de 22,4% față de anul 1966 și de 34,8% față de anul 1965.

Amintitul comunicat încreștează și aceea că țara noastră a avut în 1967 relații comerciale cu peste 100 de țări, că a participat la 52 tirguri și expoziții internaționale, precum și faptul că Patria ne-a fost vizitată de 1,2 mil. turiști străini, cu aproape 300 mii mai mulți decît în anul 1966.

Urmarea firească a acestui rodnic bilanț este, desigur, creșterea venitului național, cu 7,5% față de anul 1966, și, prin aceasta, a veniturilor bănești ale populației, cu 9,1% față de anul 1966, ceea ce atrage după sine îmbunătățirea nivelului de trai. Acest lucru se reflectă de pildă în sporirea economiilor populației la C.E.C., soldul acestora fiind la sfîrșitul anului 1967 cu 26,4% mai mare decît în 1966.

Tot acestui scop al servirii populației au slujit și cele 25,9 miliarde lei cheltuite din bugetul Statului pentru acțiuni social-culturale, dintre care, de pildă, pentru învățămînt, cultură și artă 8,2 miliarde lei, pentru sănătate, prevederi sociale 6,5 miliarde lei, ajutor pentru copii 3 miliarde lei etc.

Semnificative sînt și alte date statistice, ca de exemplu că în anul școlar 1967/1968 în școlile de toate gradele au fost cuprinși circa 3.620.000 elevi, în învățămîntul superior 141.600 studenți, că în 1967 au fost editate de către editurile de stat 3.678 titluri de cărți și broșuri într-un tiraj de 76 mil. exemplare, că la 1 ianuarie 1968 populația țării noastre număra 19.540.000 locuitori, cu 340 mii mai mult decît la 1 ianuarie 1967 etc.

Acest însușitor bilanț, prezentat destul de sumar în rîndurile de față, reprezintă după cum vedem activitatea economică a țării noastre în anul 1967, roadele muncii avîntate a celor ce ostensesc cu brațele și mintea, la orașe și la sate.

El reprezintă, totodată, o optimistă privire înainte a poporului nostru, căci toate rezultatele obținute de țara noastră, între care se înscriu și cele din anul 1967, în chip firesc se revarsă binefăcător asupra populației țării, spre tot mai prospera ei viață.

Astfel de bilanțuri deci constituie și prilejuri de noi împînteniri, de noi eforturi ale întregului nostru popor pentru realizări tot mai mari, spre permanentă înflorire a Patriei, spre continua propășire a fiilor ei.

T.

Informații

— Revista „Pentru Apărarea Păcii” publică, în nr. 214 din ianuarie 1968, p. 12, telegrama adresată de Adunarea Națională Bisericească a Bisericii Ortodoxe Române, întrunită cu prilejul sesiunii sale din decembrie 1967 și semnată de P. F. Patriarh Justinian, Comitetului Național pentru Apărarea Păcii, în care se spune: „Adunarea națională bisericească a Patriarhiei Române exprimă Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Socialistă România sentimentele sale de înaltă considerațiune și îl asigură că ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române sprijină și vor continua să sprijine cu hotărîre și entuziasm toate inițiativele și acțiunile menite să aducă o contribuție valoroasă la cauza nobilă a păcii și a cooperării frățesti între popoarele din lumea întreagă. Credincioșii acestei Biserici, pătrunși de dragostea fierbinte față de scumpa noastră Patrie — Republica Socialistă România, își reînnoiesc făgăduința solemnă de a acorda și pe viitor tot sprijinul lor marelui front al luptătorilor pentru apărarea păcii și pentru înfrățirea popoarelor — năzuința sfîntă a oamenilor de bună credință de pretutindeni”.

Această telegramă exprimă și ea, precum vedem, simțămintele patriotice ale credincioșilor noștri, dorința lor fierbinte de apropiere, de pace și bună înțelegere între popoare.

*

— Duminică, 4 februarie 1968, după Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit Nicolae a vorbit credincioșilor, informîndu-i — potrivit bunului obicei pe care l-a introdus la Catedrala mitropolitană — asupra evenimentelor bisericești mai importante din cursul lunii ianuarie a. c.

I. P. S. Sa a vorbit astfel despre vizitațiile canonice din prot. Brașov (între 13—17 ian. a. c.), care au lăsat o amintire caldă și o urmă luminoasă, atît în inima Ierarhului cît și a credincioșilor vizitați, despre ședința Sinodului Permanent al Bisericii noastre, care s-a ocupat de Duminica Ortodoxiei din anul acesta și de pregătirea serbărilor împreunate cu marile aniversări ale anului în curs, ce trebuie întîmpinate și subliniate după cuviință, precum și despre vizita pe care Arhipăstorul nostru a făcut-o, în zilele de 28—30 ianuarie a. c., Sf. Episcopii a Clujului, Institutului Teologic Protestant din Cluj și Seminarului Teologic, cu prilejul Sf. Trei Ierahi, patronul școlii noastre teologice din Cluj etc.

*

— Duminică, 18 februarie 1968, în cadrul Sf. Liturghiei de la Catedrala noastră mitropolitană, a predicat P. C. prof. pens. M. Neagu. Semnalăm acest lucru, deoarece P. C. Sa a trecut de vîrsta de 80 de ani, avînd 54 de ani de preoție activă, între care preot la unele parohii, duhovnic la Institutul Teologic din Sibiu, protopop al Sibiului etc.

Pentru această îndelungată activitate bisericească, P. C. Sa a fost felicitat public, printr-un act semnat de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și citit de P. C. prof. C. Sirbu.

Prima încercare de reîntregire bisericească...

(Urmare din pag. 1)

episcop dintre preoții lor, rezultă că acest plan a fost abandonat cu totul.

Cauza insuccesului se reduce la: piedicile puse de dușmanii neamului nostru, care nu aveau nici un interes să vadă pe români uniți și întăriți.

Cu toate că încercarea de la 1798 n-a dat rezultate, a rămas persistentă în multe suflete dorința vie ca toți românii să fie iarăși sub cupola Bisericii străbune. De aceea, cînd — în 1948 — au fost date condițiile favorabile, era firesc ca reîntregirea Bisericii strămoșești din Transilvania să se facă în mod spontan, neted, ca un act așteptat de masa credincioșilor. C. Sirbu

Vizitații canonice în protopopiatul Brașov

Între 13—17 ianuarie a.c., Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Dr. Nicolae Mladin a cercetat o serie de parohii din Brașov și împrejurimi.

Înalt Prea Sfinția Sa a fost însoțit de P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belascu și de P. C. arhidiacon Iosif Bolog.

La Brașov, Înaltul nostru Arhipăstor a fost întâmpinat de P. C. prot. Dr. Vasile Coman — protopop al Brașovului, aceste vizitații canonice desfășurându-se după următorul program:

Sîmbătă, 13 ianuarie a.c., orele 18, în biserica din parohia Brașov-Tractorul s-a slujit vecernia în cadrul căreia au vorbit: C. pr. Dirjan — parohul locului, P. C. prot. V. Coman, P. C. vicar Tr. Belascu, iar la sfîrșit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a rostit un părintesc cuvînt de învățătură, lăudînd dragostea și jertfelnicia credincioșilor acestei parohii, care își zidesc un măreț locaș de închinare, sfătuindu-i să nu-și împruștineze nici în viitor rîvna pentru cele sfinte, aducîndu-și totodată contribuția ca patria noastră să progreseze pe cele mai înalte culmi.

Duminică, 14 ianuarie a.c., orele 9,30 Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a slujit Sf. Liturghie arhierescă în biserica Sf. Nicolae din Brașov-Schei.

Cu acest prilej I. P. S. Sa a hirotosit întru protopop stavrofor pe P. C. prot. Dr. Iuliu Ișă și pe C. pr. Ștefan Tascianu — preoți slujitori la această sf. biserică.

Predica zilei a rostit-o P. C. prot. V. Coman, care a vorbit credincioșilor despre recunoștința ce se cuvine să o avem pentru binefacerile pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, P. C. prot. stavr. I. Ișă a mulțumit I. P. S. Sale pentru că a binevoit să-i cerceteze și să se roage împreună cu ei și pentru ridicarea slujitorilor acestei biserici la o mai înaltă vrednicie.

P. C. vicar Tr. Belascu a vorbit credincioșilor despre Sf. Liturghie și roadele ei.

Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a adresat credincioșilor un călduros cuvînt de învățătură, în care, evocînd strădaniile înaintașilor noștri, a făcut părintesc îndemn pentru a ne arăta și noi urmași vrednici de moștenirea bisericească și românească ce ne-au transmis-o.

Astăzi, cînd visul nostru de veacuri s-a realizat, cînd avem o țară liberă și o Biserică românească ce cuprinde pe toți fiii ei de aceeași limbă, avem datoria să ținem strîns la credința noastră strămoșească, să preamărim pe Dumnezeu și să ne străduim ca în viața noastră să domnească pacea și buna înțelegere, dragostea și înfrățirea cu toți oamenii.

Dumnezeu să ne bunecuvînteze și să ne ajute ca prin faptele noastre să se preamărească numele Lui — a spus în încheiere Înalt Prea Sfinția Sa.

Tot în aceeași zi, seara la ora 18, în biserica Buna-Vestire din Brașov, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit a participat la slujba vecerniei săvîrșită de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. vicar Tr. Belascu și cu care prilej I. P. S. Sa a hirotosit întru protopop stavrofor pe P. C. prot. Ioan Florea — parohul locului, și pe P. C. prot. Aurel Anghel — Brașov-Blumăna I.

La sfîrșitul vecerniei, p. pr. stavr. I. Florea, adresîndu-se I. P. S. Mitropolit Nicolae, a mulțumit călduros pentru deosebita bucurie pe care a prilejuit-o tuturor credincioșilor acestei parohii în frunte cu preotul lor, care cu toată recunoștința mulțumește și pentru ridicarea la o mai înaltă demnitate.

Cuvînt de învățătură au rostit apoi: P. C. prot. V. Coman — despre treptele desăvîrșirii morale pînă la asemănarea cu Iisus Hristos, și P. C.

vicar Tr. Belascu despre Preacurata Fecioară Maria.

Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit a vorbit credincioșilor despre rolul Bisericii strămoșești în viața neamului nostru și face stăruitor îndemn ca noi cei de astăzi, să umblăm pe căile unității și înfrățirii, luptînd și muncind cu toate puterile pentru ca numele țării noastre să strălucească în toate colțurile pămîntului.

Rog pe Bunul Dumnezeu să reverse darurile Sale peste voi, peste viața și familiile voastre, să facă belșugul mai înfloritor și viața mai plină de bunătate — a spus în încheiere Înalt Prea Sfinția Sa.

Luni, 15 ianuarie a.c., Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit a cercetat bisericile din parohiile: Brașov-Cetate, Brașov-Sf. Treime (grecească), Brașov-Vechi, Brașov-Blumăna I, Brașov-Blumăna II, Noua, iar la urmă Baci-Săcele, unde, seara la orele 18, în prezența unei mulțimi de credincioși, Înalt Prea Sfinția Sa a asistat la slujba vecerniei săvîrșită de un sobor de preoți.

C. pr. Victor Marian — parohul locului, a rostit un cuvînt de recunoștință adresat Înaltului nostru Arhipăstor.

P. C. prot. V. Coman a vorbit apoi despre dragostea creștină și roadele ei, iar P. C. vicar Tr. Belascu — despre iertare.

Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit a cuvîntat despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu pe care ne-o arată în timpul vieții noastre. Toată istoria poporului nostru este plină de fapte care mărturisesc despre puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu asupra sa.

În viața noastră de astăzi dragostea lui Dumnezeu pentru noi se arată prin creșterea noastră în dragoste, în cinste, în muncă, în fericire, spre o stare de desăvîrșire etc.

Marti, 16 ianuarie a.c., Înaltul nostru Arhipăstor a continuat programul vizitațiilor canonice în parohiile: Brașov-Dîrste, Satulung-Sf. Adormire, Cernatu I, Cernatu II, Turcheș II, Satulung-Sf. Arhangheli și Turcheș I.

Miercuri, 17 ianuarie a.c., au mai fost cercetate bisericile din parohiile Codlea I și III cu care s-a și încheiat vizitația canonică din protopopiatul Brașov. Aceste vizitații canonice n-au însemnat, după cum am văzut, numai niște întîlniri festive oarecum, ci luare directă de contact, cu viața și problemele fiecărei parohii. De aceea, în toate cele 20 de parohii vizitate, în intervalul de numai patru zile, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a dat sfaturi înțelepte, semănînd în suflete învățătura Evangheliei lui Hristos și dragostea de patrie și virtuțile neamului.

Arhidiacon I. Bolog

† Preotul Tatu Constantin

În ziua de 23.XII.1967 a adormit în Domnul venerabilul preot pensionar Tatu Constantin de la parohia Singătin, protopopiatul Sebeș, după o suferință care l-a ținut mai mult timp la pat.

Prohodul a fost săvîrșit de un sobor de preoți, colegi și vecini în pastorație cu adormitul, în biserica în care a slujit în ultimul timp. În numele P. C. prot. al Sebeșului, a vorbit C. pr. Neagoe Romulus din Apoldul de Jos. A vorbit apoi C. părinte Gheorghe Bădilă actualul preot al Singătinului, care a evocat viața adormitului pr. C. Tatu, făcînd o legătură între moartea sa înțimplată în preajma Crăciunului și marele eveniment al Nașterii Domnului.

După sfînta slujbă, preoții, cîntăreții și credincioșii au condus pe răposatul pr. C. Tatu în cimitirul parohial, unde a fost depus în nădejdea învierii de obște.

Dumnezeu să-l odihnească în lăcașul Său cel sfînt.

Preot Gh. B.

Din învățăturile lui Evagrie Monahul

(Urmare din pag. 2)

te cu frică, cu cutremur, cu osteneală, cu înfrî-nare și cu priveghere.

În capetele „Despre deosebirea patimilor și a gîndurilor”, Evagrie afirmă că patimile cele mai generale sînt: lăcomia pîntecelui, iubirea de argint și iubirea de slavă. Acestea sînt pricini ale tuturor celorlalte patimi. Acest adevăr este lămurit în felul următor: „Este cu neputință să cadă cineva în mîinile desfrînării, dacă n-a fost doborît înții de lăcomia pîntecelui, iar mînia nu tulbură pe cel ce nu luptă pentru mîncări, sau bani sau slavă”.

Mai departe se spune că lucrurile care aprind în mintea noastră mînia și pofta împotriva firii sînt din uneltirea vrăjmașului mîntuirii noastre, și că, după lucrurile care ne vin în minte, în legătură cu patimile ce se nasc în sufletul nostru, putem cunoaște care patimă anume ne stăpî-nește: iubirea de slavă, iubirea de argint, mînia, pofta etc.

Ca să putem alunga de la noi amintirile pă-timașe, trebuie să alungăm pofta și mînia — pe cea dintîi prin nevointe, iar pe cea de a doua, cu îndelungă răbdarea, cu nepomenirea de rău și cu lucrarea faptelor bune. Ele trebuiesc înlăturate din ființa noastră cu toată hotărîrea, căci „dintr-aceste două patimi (mînia și pofta) se Țes mai toate gîndurile diavolești, care duc min-tea la primejdie și pierzanie. În lupta noastră să avem grijă de a nu face ceva împotriva pa-timilor cu gîndul slavei deșarte, adică pentru a fi văzuți și lăudați de oameni, ci să facem totul pentru a ne mîntui și pentru a se slăvi Dum-nezeu, prin a cărui putere avem biruința asupra patimilor celor stricătoare de suflet. Așa ne în-vață Mîntuitorul nostru, vorbind despre miloste-nie, despre rugăciune și despre post (Matei 6, 1—18).

Avîndu-se în vedere însemnătatea pe care o au gîndurile în viața sufletească, se stăruie pen-tru statornicirea în gîndurile cele bune și pen-tru înlăturarea oricăror gînduri care ar încerca să zădărnicească gîndul și lucrul cel bun pe care îl începe omul.

Tot cu atîta putere și stăruință, mai trebuiesc înlăturate și gîndurile cele fără rost, gîndurile neorganizate și întîmplătoare, ca unele ce rețin mintea de la cunoștința lui Dumnezeu și de la rînduiala virtuții, risipind puterile sufletului în cugete nefolositoare.

Se mai arată că deopotrivă de primejdioasă pentru viața noastră trupească și sufletească este și întristarea cea peste măsură, care iro-sește puterile sufletului și usucă oasele, adică pierde vлага ființei noastre și ne depărtează din suflet mulțumirea firească a vieții. Pentru astfel de motive, trebuie să înlăturăm din sufletul nos-tru și patima întristării.

Fiind cu luare aminte la cele ce le-am adus înaintea cunoștinței noastre, din învățăturile lui Evagrie Monahul, știm că este de trebuință a ne feri de înfrîuririle cele rele și a sta în preaj-ma oamenilor virtuoși, care pot să ne ajute în lucrarea de înlăturare a patimilor, mai ales în înlăturarea iubirii de slavă, iubirii de avere și iubirii de plăcere. De asemenea este de trebuință să nu uităm noi înșine postul, rugăciunea și faptele bune, prin care se zidește omul cel nou; apoi să urîm răutatea, susținută de poftă și mi-nie, să ne ferim de nesimțire și de întristare, ajutîndu-ne la toate aceste silințe de îmbunătă-țire cu liniștirea, cu lucrul mîinilor și cu luarea aminte la gînduri, izgonindu-le pe cele rele și primindu-le pe cele bune. Toate acestea să le facem în duh de smerenie și cu rugăciune către Dumnezeu.

Ierod. Teofil Părdianu

